

Legenda din Bucovina pentru adulți și copii

De Alfred Wanza

Cu mulți, mulți ani în urmă, a fost o dată o împărăteasă care a cumpărat la sfatul fiului și al coregentului ei, o bucată de pământ de la Sultanul din Constantinopol. Nu se întindea pe o suprafață foarte mare, însă era un tărâm deosebit de frumos cuprins de munți și păduri. Un loc unde puțini oameni locuiau în sărăcie.

Numai o singura religie era de mare posesie. Împărăteasa împreună cu fiul, au fost de părere că acest tărâm era foarte valoros și că s-ar putea face foarte multe cu acesta. Astfel le-au cerut generalilor lor să se ocupe de acest teritoriu. Au fost minți luminate, care au realizat foarte repede că în pădurile mari de fag se aflau îngropate numeroase comori.

Ei s-au întrebat, oare ce doreau împărăteasa și fiul ei înainte de a cumpăra acest pământ. Ajungând la concluzia că, gândul a fost de a aduce oameni deștepți și harnici care să îl fructifice, să construiască pe suprafața acestuia. Așadar pământul a fost măsurat și s-au întocmit planurile. Deoarece în aceea vreme trăiau foarte mulți oameni săraci și sperați, nu a fost greu de a-i ruga pe aceștia să îndeplinescă împreună cerințele. Fiecare care venea, primea o bucățică de pământ, o vacă, un plug și unelte de mână. Iar astfel, au venit de peste tot. Cu ai lor funcționari și artizani, împărăteasa și fiul ei au construit drumuri pentru ca oamenii să poată venii în țară. Acești oameni fiind coloniști care s-au stabilit aici cu familiile lor și care au preluat multe greutăți asupra lor cu dorința de a construi un viitor nou. Ceea ce nu au știut, a fost faptul că nu era un tărâm liber. Ei au fost nevoiți să doboare copaci pentru a avea spațiu unde să își stabilească locuința și unde să își construiască casele. Astfel mai târziu au apărut mici căsuțe, mai apoi case mari ce au dus la formarea unor sate și în cele din urmă orașe.

Au venit meșteșugari, sticlari, mineri și negustori din alte tărâmurii. Până și cei strămutați s-au stabilit aici cu credință. Abia a treia generație s-a putut bucura de rodul acestei munci grele. După ce împărăteasa și fiul au murit, sarcinile au fost preluate de împărații care au urmat. Împreună cu funcționarii lor s-au ocupat în continuare de țară și au tratat totul cu mare responsabilitate. Imperiul a crescut, a crescut și s-a întins și pe alte meleaguri. Oamenii își doreau mai multă libertate. Un nou împărat a avut grijă de această dorință. Țara a înflorit sub conducerea sa și a devenit un ducat. A construit școli. În partea de Nord a țării a creat o capitală modernă, în care a construit o universitate. Cu talentul și toleranța sa, s-a îndreptat astfel spre prima democrație europeană. Multe popoare cu diferite religii au ajuns să trăiască pașnic împreună. În orașe s-a dezvoltat cultura și arta. Pe acest teritoriu locuiau acum cetățeni harnici care trăiau împreună în respect și pace. Credința, ajutorul reciproc și modestia fiind virtuțile principale. Pe lângă munca grea, viața le-a oferit însă o natură frumoasă și tradiții care au alcătuit în cele din urmă o adevărată valoare. Invidia și ura le-au fost străine. Însă într-o zi lumea a trebuit să se schimbe. Un război mare a izbucnit și a adus numai suferință și durere în acest peisaj liniștit. Din cauza durerii, iubitul împărat a murit. Noi conducători au preluat conducerea. După aceea pentru

oameni, nimic nu a mai fost ca înainte. Noul conducător a fost un rege care a primit tărâmul în dar. Lui îi lipsea devotamentul și astfel țara s-a schimbat într-un mod unilateral.

Funcționarii și meșteșugarii care au construit țara, în cele din urma au lăsat-o. S-a dezvoltat unilateralitatea. Locuitorilor rămași a început să le meargă din ce în ce mai rău. Limba cât și modul de viață devenind o povară. Dar cu toate acestea, ei au continuat să trăiască așa cum au știut de la bun început și au ajuns să schimbe din nou lumea. Oamenii nu au știut dacă e fulger sau dacă sunt linii de argint ceea ce se afla la orizont. Situația s-a încheiat. Regula țării devenise aceea de a elibera majoritatea oamenilor. Din nefericire, au apărut și numeroase interese puternice din partea oamenilor care ar fi trebuit să servească. Ciurma sau holera. Deoarece doreau libertate, puteau decide "liberi", dar cu toate acestea, holera avea să fie răspunsul. Pe căi mari de transport și-au părăsit casele și au plecat spre necunoscut. În timp ce bătrânii erau triști, cei tineri încă și-au păstrat speranța. În viața acestor oameni a apărut un timp necunoscut, cu un viitor nesigur. Majoritatea tinerilor au fost răniți într-un război lipsit de sens. Familii au primit câte o casă, care la rândul ei fusese luată de la altă familie. În cele din urma totul dovedindu-se a fi în zadar, peste tot era numai sărăcie și mizerie. Numai după mulți ani supraviețuitorii au primit un teren sub picioarele lor. Însă prima lor casă, a fost cea care le-a rămas cu adevărat în inimă.

Domnul Zachmann, președintele federal al LM privind germanii din Bucovina spune astfel:

Legende oferă o istorie concisă și excelentă a Bucovinei și a germanilor. În moștenirea rămasă, care acum e cenușă datorită unei societăți diverse aflată pe balanța dintre Est și Vest, strălucește mai mult jarul, atât timp cât oamenii și-o mai amintesc.

Explicațiile referitoare la legendă:

Împărăteasa amintită în basm, a fost Maria Tereza de Austria (1717-1780) care, după conducătorii austrieci și după împăratul german Carol al VI (1740) a preluat Monarhia Austriacă. Fiul ei și în același timp co-conducătorul a fost Iosif al II-a intitulat arhiduce de Austria și totodată regele romano-german.

După prima împărțire a polonilor și a galilor din Austria, Bucovina de mai târziu a devenit de o deosebită importanță pentru Austria. Mai ales împăratul Iosif al II-a care dorea ca acest tărâm să devină un loc de tranzit pentru Austria. Pe lângă importanța militară, mai târziu se poate vorbi și de o importanță economică.

Circumstanțele norocoase din 1774 au permis ocuparea militară din Nordul Moldovei și acordul de achiziție cu otomanii. Mai apoi aici trăind 60 de mii de locuitori din care cea mai mare parte din ei fără să dețină pământ, astfel fiind agricultori, păstori, nomazi și vlahi, care arendau terenurile boierilor, ale bisericii și ale mănăstirilor.

Astfel în Carpații Orientali a început o nouă eră pentru germani și pentru Biserica romano-catolică.

Generalii Gabriel Freiherr von Splény (1774-1778) și Karl Freiherr von Enzenberg (1778-1786) s-au preocupat de dezvoltarea Bucovinei, deoarece era văzută ca teren ce aparținea Austriei văzută ca un model de monarhie pentru următoarele decenii. Cu o putere economică corespunzătoare, cu un sistem de administrare și cu școli sofisticate, cu un sector cultural înflorit și cu terenuri fructificate. Pe scurt, o Europă în miniatură.

Sub conducerea împăratului Franz Joseph I care a iubit foarte mult Bucovina, aceasta a devenit un teren autonom, Kronland, însuși titlul unui ducat.

La sfârșitul sec. al IX-lea după ce teritoriul s-a împărțit numeroșilor copii, totul a devenit limitat. Fapt ce a atras după sine emigrarea familiilor aflate în Bucovina în 1886 spre locuri precum SUA, Canada, rămânând de asemenea și în Venezuela, Brazilia și alte țări germanice. Astăzi răspândiți în întreaga lume.

Conform recensământului din 1910, au existat mai mult de 800.000 de locuitori. Numărul de germani fiind de 9,2%. Alți locuitori au fost: 38,4% ucraineni, 34,4% români, 12,0% evrei și alte etnii precum : polonezi, armeni, unguri, lipoveni, slovaci și mulți alții, cu un procent de 6.0%. O dată cu întemeierea României, Bucovina a avut 850.000 de locuitori, din care 70.000 de germani.

Înainte de sfârșitul Primului Război Mondial, împăratul Franz Joseph I a murit...o veste primită cu multă durere. După o perioadă scurtă, împăratul Karl I a fost cel care a preluat conducerea. După Primul Război Mondial (1918) Monarhia Habsburgică și Bucovina au devenit teren românesc. Deși obiceiurile au rămas la fel, situația germanilor aflați pe aceste meleaguri s-a deteriorat deoarece din tendințe naționaliste și din lipsă de toleranță, școlile germane cât și limba germană au fost eliminate și astfel situația s-a înrăutățit din nou.

Dupa ce Bucovina de Nord a devenit Cernauți, în anul 1940, în timpul Uniunii Sovietice, germanii din partea de Nord iar mai târziu cei din partea de Sud a Bucovinei au fost aduși de către naționaliști în Imperiul "Reich". În urma negocierilor dintre Germania, Uniunea Sovietică și România, în jurul anului 1940, aproximativ 100.000 de germani au fost aduși înapoi.

O data cu reinstalarea sa, Hitler a urmărit unele interese. Colonizarea Poloniei a presupus un câștig de arme și soldați pentru front. Din acest moment formandu-și alte planuri de război. Mulți dintre cei care au rămas în Bucovina sau care au fost returnați de germani, au sfârșit a fi deportați de către sovietici în Siberia.

În anul 1945, la sfârșitul războiului, s-a efectuat un exod al germanilor din teritoriile de Est spre Vest.